

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἰσηγορίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ		
Ἐτησία δρ. 8.—	Ἐτησία φρ. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1919	Διὰ τῶν Προκτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.			Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον
Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος	Ἐν Ἀθήναις, 29 Αὐγούστου 1915		Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἴνδος ἄρμησεν ἀμέσως κατόπιον του, ἀφίνων ἐκπλήκτους τὸν καπετάνιον καὶ τὴν καπετάνισσαν, οἱ ὅποιοι δὲν ἠμποροῦσαν βέβαια νὰ ἐννοήσουν πῶς ἡ μικρὰ τῶν ὑπηρετρία ἔγεινεν ἑξαφνα ἀγῶρι καὶ διατὶ ὁ ἐπιβάτης ἤθελε νὰ τὴν σκοτώσῃ...

Προσεπάθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Ἡ Ζοζέφα μάλιστα ἐπρόφρασε καὶ τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ ἀγριάνθρωπος ὅμως ἀπηλλάχθη μὲ μιαν σπρωξιάν, ἣ ὁποία ἐσφενδόμισε τὴν χονδρογυναίκα μέχρι τῆς πυρᾶς ὅπου θὰ ἐκαίετο, ἔαν δὲν ἔτρεψε νὰ τὴν σηκώσῃ ὁ καπετάνιος.

Ἐλεύθερος ὁ Ἴνδος ἐξηκολούθησε τὸ κυνήγι του.

Ὅσον εὐκίνητος καὶ ἂν ἦτο αὐτός, ὁ Ραοὺλ εἶχε τὸ πλεονέκτημα τῆς ἡλικίας: Ἐτρεχε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν διώκτην του, ἐπηδούσεν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἔκαινε διαφόρους ἐλιγμούς, διὰ νὰ τὸν ξεγελά.

Τρεῖς φορές ὁ Ἴνδος ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐπίασεν, καὶ πρὸς τρεῖς φορές, μὲ μιαν ἐπιτακτὸν εὐκίνησιαν, ὁ μικρὸς τοῦ ἐξέφυγε καὶ ἐξηκολούθησε τὸ τρέξιμόν του. Ὁ Ἐλ Ἀγκίλα, ἐξ ἐνοστίτου, ἔσπερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ζώνην, διὰ νὰ σύρῃ τὸ πιστόλι του. Συλλογιστικόμενος ὅμως, ὅτι τὸ πλοῦν αὐτό, ἀφοῦ ἐβράχην τὴν ὄραν εἰς τὸν ποταμὸν, δὲν θὰ ἔπαιρνε φωτιά, ἐξή-

κολούθησε νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ ἠμπορήσῃ νὰ κουράσῃ τὸν ἐχθρόν καὶ νὰ θυθῆσιν ἀσφαλῶς τὴν κάμαν εἰς τὸ σῶμά του.

Ἀλλὰ τὸ κυνήγι αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκήσῃ πολὺ. Ὁ Ραοὺλ κουρασμένος καὶ πεινασμένος, ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του ὀλοῦν ἐλαττωμένας. Ἦσθαινε θορυβωδῶς καὶ κάθε τόσο τοῦ ἤρχοντο κάλασι. Ἐν τούτοις ἤγωνίζετο.

Μίαν στιγμὴν ποῦ ἤσθάνθη πάλιν τὰ

σιδερένια δάκτυλα τοῦ Ἴνδου ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐξέφυγε διὰ τελευταίαν φερόν καὶ ἄρμησεν μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, νὰ χωθῆ εἰς ἓνα πυκνὸν καλαμῶνα.

Τότε ἀντήχησεν ἓνα τρομακτικὸν οὐρλιασμα καὶ ἀπὸ τὰ καλάμια ἐπετάχθη ἓνας πελώριος πάνθηρ. Ἐθῶμίσε ποῦ τὸν ἠνώχλησαν εἰς τὴν κρύπτην του καὶ μὲ τὸ τεράστιον πῆδημά του, ἔπεσεν

ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἴνδον. Ἡ θέσις τοῦ Ραοὺλ ἦτο τόσο κρίσιμος, ὥστε ἐχάρη διὰ τὴν ἀνέλπιστον παρέμβασιν τοῦ θηρίου. Ἐξήκλωμένος μὲ τὴν κοιλιάν, ἀόρατος μέσα εἰς τὰ καλάμια, ὁ μικρὸς ἐκύταξε τὸν πάνθηρα καὶ τὸν Ἴνδον, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι. Διότι ὁ Ἐλ Ἀγκίλα δὲν εἶχεν ὑποχώρησιν οὔτε σπιθαμὴν. Συνηθισμένος εἰς τοιαύτας συναντήσεις, ἤξευρεν ὅτι ἂν ἔκαινε τὸ παραμικρὸν κίνημα διὰ νὰ φύγῃ, ἦτο χαμένος. Ἐπρέπε ν' ἀντιμετώπισῃ τὸν ἐχθρόν του μὲ θάρρος καὶ μὲ ψυχραιμίαν, καὶ πιθανὸν νὰ τὸν κατέβαλλε. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ὁ καπετάνιος καὶ ἡ Ζοζέφα, ποῦ εἶχαν τρέξῃ ἕως ἐκεῖ, ἐπισθώρῃσαν μὲ κραυγὰς κρόμου καὶ ἐκρύφθησαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν πυρὰν, ὁ Ἴνδος ἠταιμάσθη διὰ τὴν πάλην.

Ἐτύλιξε τὸ πόντισσόν του εἰς τὸν ἀριστερόν του θραχίονα, ὡς ἀσπίδα, ἔδραξε μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ τὴν φοβερὴν του κάμαν καὶ ἐπερίμενε σταθερῶς τὴν προσβολήν, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο διατάζον μεταξὺ τῶν διαφόρων θυμάτων,

«Ἐναντίον τίνος ἐμελλε νὰ ἐφορμήσῃ.» (Σελ. 910, στ., α')

θα έπροτιμούσε να έφορμήσει κατά τής καλοθεριμένης, Ζοζέφας.

Πραγματικά, ο πάνθηρ δεν εδίαζετο. Έξηλωμένος εις στάσιον ενέδρας, με την κοιλιάν έγγέλουσαν τὸ εδαφος, με την ούραν μαστίζουσαν δλόγυρα τὸν

«Ο Ίνδος εδύθηκε τὴν κάμαν του εις τὴν κοιλιάν τοῦ πάνθηρος...» (Σελ. 310, στ. α΄.)

ἀέρα, ἐπέτεκε ἀκίνητος. Μόνον τὰ μάτια του, κίτρινα καὶ ἀστράπτοντα, ἐστρέφοντο ἀλληλοδιαδόχως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσουν τὸ ἀσπλὸν του.

Ἐναντίον τίνος ἐμελλε νὰ έφορμήσει; Τὸ κίνημα ποῦ ἔκαμαν ὁ Ίνδος διὰ νὰ τυλίξη εἰς τὸν βραχίονά του τὸ πόντισσο του, ἐπεταχυνε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θηρίου. Ἐκλαθὸν αὐτὸ ὡς πρόκλησιν, ἀνεσηκώθη με ἀπότομον εἴναγμα ἐπὶ τῶν χαλυδδίνων κνημῶν του, ἐράνη μίαν στιγμὴν ἱπτάμενον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ Ἐλ Ἀγκίλα.

Ἄλλ' ὁ Ίνδος ποῦ ἐπεριέμενεν αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὑπέστη σχεδὸν ἀκλόνητος καὶ ἐπρόβαλε τὸν μανθῶν του, διὰ νὰ δεχθῆ τὰ πλήγματα τῶν νεοεισῶν ὀνόγων τοῦ πάνθηρος. Συγχρόνως ἐδύθηκε τὴν κάμαν του εἰς τὴν κοιλιάν τοῦ θηρίου, κινήσας μάλιστα τὸ ὄπλιον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, διὰ νὰ γίνῃ μεγαλύτερα ἢ πληγῆ. Ὁ πάνθηρ ἀετῆκε βραχνὸν οὐρλιασμα πόνου, τὸ αἶμα εἴδαψε τὴν γῆν καὶ ὁ Ραούλ, ἀγωνιώδης, ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ἔχθρος του κατενίκησε τὸ θηρίον, ποῦ ἐπιπτεν ὡς νεκρὸν.

Ἄλλ' ἡ νίκη δεν ἦτο ὀριστική. Ἄν καὶ θανάσιμος πληγωμένος, ὁ πάνθηρ ἐφόρμησεν ἐκ δευτέρου καὶ κατώρθωσεν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ βυθίσῃ τοὺς δρυχὰς του εἰς τὴν δεξιάν πλευρὰν τοῦ ἀντικάλου του. Ὁ Ίνδος ἀετῆκε κραυγὴν καὶ κατέπεσε με τὴν θώρακα ξεσχισμένον, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πάνθηρος, ὁ ὅποιος ἐξηπλώθη σφαδαίων.

Ὁ Ραούλ ἐξῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του καὶ εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τρυφερᾶς μονομαχίας. Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, με τὰ ἐντόστια χυμένα ἀπὸ τεραστίας πληγᾶς, εὐρίσκοντο εἰς τὰ τελευταῖα των. Μετ' ὀλίγον ἄνθρωπος καὶ θηρίον ἦσαν νεκροί!

Τὸ λαχεῖον.

Ἐννοεῖται, ὅτι παρὰ τὴν συγκίνησιν τῆς πρώτης στιγμῆς, ὁ Ραούλ δεν ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὸ οἰκτρὸν τέλος ἐκείνου τοῦ κακούργου.

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ καπετάνιου, ὁ μικρὸς ἐσκυφεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ίνδου καὶ εἴφαξε τὰς θήκας τῆς ζώνης του. Ἐξῆρανα ἐκοκκίνισεν ἀπὸ χαρὰν. Τὰ δάκτυλά του εἶχον ψάσῃ ἕνα στυλινὸν χαρτί. Τὸ εἴβγαλε τρέμων. Ναι, ἦτο τὸ λαχεῖόν του. Ἐδιάβασε τὸν περιήρημον ἀριθμὸν 2,442 καὶ τρελὸς πλέον ἀπὸ τὴν χαρὰν του, σείων τὸ πολύτιμον χαρτί, ἐφώνασεν:

— Ἐπὶ τέλους! τὸ ἔχω!

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸν πάνθηρα καὶ, θωπεύσας τὴν ὀγκώδη κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ θηρίου, εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὸ μου ζωὸ! Ἐσὺ μ' ἔσωσες!

Ὁ καπετάνιος καὶ ἡ καπετάνισσα παρηκολούθουν αὐτὴν τὴν σκηνήν, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν τίποτε· ἀλλὰ δεν ἦσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι σκοτίζοντο πολὺ διὰ πράγματα ποῦ δεν τοὺς ἐνδιαφέρουν, προπάντων ὅταν, ἔχουν νὰ φροντίσουν δι' ἄλλα σπουδαιότερα...

Ἡ Ζοζέφα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπέσθη, εἶπε ὁ πάνθηρ ἦτο νεκρὸς, τὸν ἐτριγύριζε καὶ τὸν περιεφράζετο με ζωνρὸν ἐνδιαφέρον. Ἐπὶ τέλους εἶπεν:

— Ἄντραμου, πεινῶ πολὺ.

Τί λές; κόβουμε ἕνα κομμάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ ζωὸ, νὰ τὸ κάμουμε ἄζαντο;

«Ὁ Ραούλ ἔσκυφεν ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ εἴφαξε...» (Σελ. 310, στ. β΄.)

— Ὁρατὰ ἰδέαι ἀπεκρίθη ὁ καπετάνιος.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ραούλ, μετὰ τὰς τόσας συγκινήσεις, ἐπεκρότησε τὴν ἰδέαν ἐνὸς καλοῦ γεύματος, καὶ μάλιστα χοροπηδῶν. Τότε ἡ Ζοζέφα, με ἀρκετὴν δεξιότητα, ἀν καὶ τὸ χέρι τῆς ἐτρεμεν ὀλίγον, ἐκοψεν ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ πάν-

θηρος ἕνα κομμάτι φιλέτο. Ὁ καπετάνιος κατεσκεύασε μίαν σούβλαν ἀπὸ κλάδον δένδρου καὶ τὸ φηρὸν ἦτοιμάσθη.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὸ ἐτίμησαν ὅλοι με τὴν μεγαλητέραν ἀρεσίν. Ἄλλως τε ὁ καπετάνιος ἐθεθαίωσεν, εἰ ἡ διαμονὴ των εἰς τὴν ἐρημόνητον, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τοὺς ἀνητυχῆ, δεν ὀκαρατείνετο πολὺ. Τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου εὐρίσκοντο, ἐσυχναζέτο ἀπὸ πολυάριθμα πλοῖα. Καὶ ἀφοῦ ἀνεπέτασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς δένδρου ἕνα κουρέλι, διὰ νὰ τὸ ἰδῆ καὶ νὰ προσγγίτῃ τὸ πρῶτον ποῦ θὰ ἐπερνοῦσεν, ἐξηπλώθησαν καὶ οἱ τρεῖς, διὰ νὰ χωνεύσουν ἡσυχῶς τὸ φιλέτο τοῦ πάνθηρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΠΑΜΠΕΡΟΥ

Εἰς τὸ Κάμπο

Αὐτὴν τὴν φορὰν, αἱ προβλέψεις τοῦ καπετάνιου ἐπηλλήθυσαν καὶ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὸ γεῦμα, ἦλθε καὶ τοὺς ἐπῆρε μία βάρκα φορτωμένη ξύλα, ἡ ὅποια τοὺς εἴβγαλεν εἰς τὴν ἄλθην.

Δυστυχῶς, τὸ μέρος ὅπου ἀπεβίβασθησαν, ἀπέχετο δύο λεύγας τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ χωρίον Νουέβα Γκ αλλία, καὶ τριάντα ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου, ποῦ ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ Ροζάριο ἢ εἰς τὸ Σάντα-Φέ.

Οὕτως οἱ ναυαγοὶ εὐρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πᾶμπας, μακρὰν κάθε πολιτισμένου κέντρου καὶ χωρὶς τὸ ἐλάχιστον μέσον συγκοινωνίας.

«Ὅχι τὴν ἡμέραν ἔχω ἰδῶ ποῦ κάθομαι χωρὶς δουλειὰ καὶ περιμένω νὰ φυσήξῃ λεβάντες» εἶπε. «Μὰ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, φυσάει ὄλο πουνέντες. Τὰ φάρια μοῦ θρωμίζουν στὸ καράβι καὶ γίνομαι δυστυχῆς ἄνθρωπος. Δὲ θὰ γυρίσῃς τὸ λοιπὸν, ἄνεμε!»

«Δὲ μπορῶ», εἶπε ὁ ἄνεμος λυπημένος.

«Ἄθλιε, θρωμοσάνεμε», φώναξε ὁ ψαρῆς.

Τὴν Τρίτην τὸ πρωί, ἀνοῖξαν τὰ μπουμπούκια τῆς μηλιάς. «Αὐτὴ ἡ ἡμέρα εἶνε ἡ σπουδαιότερη τοῦ χρόνου γιὰ μένα», εἶπε τὸ δέντρο. «Σήμερα ἀποφασίζεται ἡ τύχη μου. Ἄγαπητέ μου, καλὲ μου ἄνεμε... σήμερον ἀνοίξω... γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φυσήξῃς σήμερον. Ἄν πέσουν τὰ λουλούδια μου, δεν θὰ κάμω κανένα μῆλο. Κάτσε ἡσυχος, μόνον σήμερον».

«Εὐχαριστῶς θὰ τὸ ἔκανα, ἂν μποροῦσα», ἀποκρίθη ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἀμέσως φύσηξε ἄπάνω στὴ μηλιά καὶ ὄλο τὰ ἄσπρα λευλουδάκια τῆς πέτασαν στὸν ἀέρα.

«Ἔσαι πολὺ, πολὺ κατὸς ἄνεμος!» εἶπε με παράπονο ἡ μηλιά.

— Ἐχεῖς δίκη, πουλάκι μου, τῆς ἔλεγεν ὁ ἄνδρας τῆς, πάντοτε τρυφερὸς

δεν κάνει νὰ κουραθῆς θὰ μοῦ λιγνέψῃς! Ὁ Ραούλ ὅμως δεν ἀνησυχόυσε πολὺ διὰ τὴν θέσιν ποῦ εὐρέθησαν. Δεν ἐφοβέτο αὐτὸς μὴ λιγνέψῃ καὶ ἤμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ κάμῃ ὀλίγας λεύγας με τὰ πίδα. Ἐξ ἄλλου, μήπως δεν εἶχε εἰς τὴν ζώνην του, εἰς μίαν τσέπην κλεισμένην καλὰ, τὸ περιήρημον γραμματίον ποῦ τὸν ἔκαμαν ἑκατομμυριοῦχον;...

Ἐκατομμυριοῦχος! Ἡ λέξις αὐτὴ δεν ἔπαυσε νὰ βομβῆ εἰς τὰ αὐτιά του. Ἐξοῦσεν ὡς ἐν ὀνειρῷ καὶ ὄλο τὸ εἶραίνοντο ὠραῖα καὶ εὐκόλα. Ἐγελοῦσε καὶ ἐτραγουδοῦσεν ἀδιάκοπα, διασκεδάζων φοδερὰ με τὰς κομμικοτραγικὰς ἀπελπισίας τῆς χονδρο-Ζοζέφας.

Ἐν τούτοις ἐπρεπε νὰ σκερθῆ καὶ νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Δεν ἤμποροῦσαν βέβαια νὰ μείνουν, ὅπου τὸ ἤθελεν ἡ καπετάνισσα, ἄδρανεῖς πεσμένοι, κατὰ γὰρ καὶ περιμένοντες τὸ θαῦμα ποῦ θὰ τοὺς ἐφῆρυν ἐμπρὸς των ἕνα τραῖνον ἢ ἕν αμάξι. Θαπέθνησκαν ἀπὸ πείναν καὶ ἀπὸ δίψαν, πρὶν γίνῃ τὸ θαῦμα αὐτὸ...

Μόνον ἡ ἀπειλή τῆς πείνας ἤμπορεσαν ἐπιτέλους νὰ δώσῃ κάποιον ἄρρος εἰς τὴν Ζοζέφαν. Ἡ πελοπορία θὰ τὴν ἐκούραζεν, ἀλλὰ καὶ ἡ νηστεία θὰ τὴν ἐξαντλοῦσε. Διὰ τὸ προσφιλες τῆς πάθος, οἱ δύο κίνδυνοι ἦσαν ἰσοδύναμοι.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Τὴν Δευτέρα τὸ πρωί, ὁ ψαρῆς ἐστάθη ἔρθιος στὴ βάρκα του, ἔστρωσε στὸ νερὸ καὶ βλαστήμησε δυνατὰ, ποῦ ἔκαμε φοβερὴ ἐντύπωσι.

«Ὅχι τὴν ἡμέραν ἔχω ἰδῶ ποῦ κάθομαι χωρὶς δουλειὰ καὶ περιμένω νὰ φυσήξῃ λεβάντες» εἶπε. «Μὰ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, φυσάει ὄλο πουνέντες. Τὰ φάρια μοῦ θρωμίζουν στὸ καράβι καὶ γίνομαι δυστυχῆς ἄνθρωπος. Δὲ θὰ γυρίσῃς τὸ λοιπὸν, ἄνεμε!»

«Δὲ μπορῶ», εἶπε ὁ ἄνεμος λυπημένος.

«Ἄθλιε, θρωμοσάνεμε», φώναξε ὁ ψαρῆς.

Τὴν Τρίτην τὸ πρωί, ἀνοῖξαν τὰ μπουμπούκια τῆς μηλιάς.

«Αὐτὴ ἡ ἡμέρα εἶνε ἡ σπουδαιότερη τοῦ χρόνου γιὰ μένα», εἶπε τὸ δέντρο. «Σήμερα ἀποφασίζεται ἡ τύχη μου. Ἄγαπητέ μου, καλὲ μου ἄνεμε... σήμερον ἀνοίξω... γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φυσήξῃς σήμερον. Ἄν πέσουν τὰ λουλούδια μου, δεν θὰ κάμω κανένα μῆλο. Κάτσε ἡσυχος, μόνον σήμερον».

«Εὐχαριστῶς θὰ τὸ ἔκανα, ἂν μποροῦσα», ἀποκρίθη ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἀμέσως φύσηξε ἄπάνω στὴ μηλιά καὶ ὄλο τὰ ἄσπρα λευλουδάκια τῆς πέτασαν στὸν ἀέρα.

«Ἔσαι πολὺ, πολὺ κατὸς ἄνεμος!» εἶπε με παράπονο ἡ μηλιά.

Τὴν Τετάρτην τὸ πρωί, ἀνέθηκε ὁ μολωνᾶς στὸ μῦλο του καὶ κύτταξε τὸν οὐρανὸν.

«Κάμε τώρα λίγο σβέλτα, καλὲ μου ἄνεμε», εἶπε. «Σήμερα πρέπει νὰ λέεσσιμε. Δὲ εἶμαι τόσο παράλογος, ὅπως ὁ ψαρῆς. Μοῦ εἶνε τέλεια ἀδιάφορο, ἂν εἶσαι βορρῆς ἢ νοτιᾶς, λεβάντες ἢ πουνέντες· ἀρκεῖ μόνον νὰ φυσᾶς. Μὰ ὅταν δὲ φυσᾶς ὀίλου, σκάω ἀπὸ τὸ κακὸ μου».

«Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ εἶμαι», εἶπεν ὁ ἄνεμος καὶ ὁ μῦλος γύρισε.

«Μπράβο σου, ἄνεμε», φώναξε ὁ μολωνᾶς.

«Ἄχ, τώρα θὰ κάψω πάλι!», εἶπε ὁ ἄνεμος.

Καὶ ἔφυγε μακρὰ καὶ ὁ μῦλος ἐσταμάτησε.

«Παληγοῦνεμε», παραπονέθηκε ὁ μολωνᾶς.

Τὴ Πέμπτην τὸ πρωί, τὸ ἄρρωστο παιδί ἐστάθηκε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω.

«Ἀπὸ ποῦ ἔργασαι σήμερον, ἄνεμε!» ρώτησε.

«Ἀπὸ τὴν ἀνατολή», ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος.

«Ἄγαπητέ μου, καλὲ μου ἄνεμε, πρέπει ἢ ν' ἀλλάξῃς ἢ νὰ πάψῃς», εἶπε τὸ παιδί. «Ἡμουν βαρετὰ ἄρρωστο. Καὶ ὁ γιατρὸς εἶπε δὲν πρέπει νὰ βγῶ ἔξω με ἀνατολικὸ ἄνεμο. Καὶ πότο ἐπιθυμοῦσα νὰ βγῶ! αὐτὸ τὸ χρόνο δεν πῆγα καθόλου στὸ δάσος καὶ δεν ἔπαίξα οὔτε μία φορὰ με τὸ ὠραῖο μου δοξάρι, ποῦ μοῦ χάρισαν στὴ γιορτῇ μου. Καλὲ μου, καλὲ μου ἄνεμε, δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς σ' ἕνα ἄρρωστο, μικρὸ παιδί!»

«Δεν μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος», ἐσφύριζε ὁ ἄνεμος.

Τότε τὸ παιδί ἄρχισε τὰ κλάμματα καὶ κτυποῦσε δυνατὰ τὸ πάτωμα με τὰ πόδια του.

«Πῶσο σὲ μισῶ, παληγοῦνεμε», φώναξε.

Τὴν Παρασκευὴν τὸ πρωί, ἡ παπαδιὰ χρέμασε τὰ ἀσπρόρουχα εἰς ἕνα σκοινὶ ἀπάνω στὴ γλῶν. «Ἄν ὁ ἄνεμος φυσᾶει ἔτσι καλὰ» εἶπε, «σήμερον τὸ ἀπόγευμα θὰ στεγνώσουν ὄλα. Τότε θὰ μποροῦμε στὰ σαστὰ νὰ ποῦμε, πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ ἢ πλῆσι ἦταν τυχερῆ».

Πρὸς τὸ μεσημέρι, ὁ ἄνεμος μετεβλήθη εἰς ἀνεμοστρόβιλο.

Τὰ παλούκια ξεριζώθηκαν καὶ τὰ σκοινιά κόπηκαν καὶ τὰ ἀσπρόρουχα πετάχτην στὸ χῶμα. Ἡ παπαδιὰ ἔτρεχε ἀπελπισμένη δῶ καὶ κεῖ καὶ τὰ μάλας.

«Ἄχ, Θεέ μου, Θεέ μου» ἔλεγε, «πῶς ἔγιναν! Δὲ μοῦ μένει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ξανακάμω μπουγαδά.

Νὰ χαθῆς, παληγοῦνεμοστρόβιλε!»

Τὸ Σάββατον τὸ πρωί, οἱ σπόροι τοῦ βίχου (ἀγριοκόκκι) ἦσαν ἔτοιμοι.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κάθονταν χαριτωμένα με τὲς ἐμπρελίτσες των καὶ περιέμεναν νὰ τοὺς ἐφῆρῃ ὁ ἄνεμος στὸν κόσμο. Ὁ δίκος ἦτο πολὺ ὑπερήφανος γι' αὐτοὺς.

«Ἔἴνε ὠραῖο, ἔλεγε, ὅταν τὰ παιδιὰ χαροποῦν κανένα. Γι' αὐτὰ ἀνθια καὶ τ' ἀνάθρεφα στὸν κῆρρο μου. Ἄν πέσουν ὄλα μαζὺ χάμου στὴ γῆ, θ' ἀλληλοπνιχτοῦν. Γι' αὐτὸ ἔδωκα στὸ καθένα μίαν ἐμπρελίτσα γιὰ νὰ τὰ φερῇ λίγο μακρότερα. Ἔτσι σκορπίζεται ἡ οἰκογένεια καὶ διαδίδεται εἰς ὄλο τὸν κόσμο. Ἔλα, καλὲ μου ἄνεμε, καὶ φέρε τὰ. Δεν ζητῶ ἄλλο τίποτε παρὰ ἕνα μικρὸ καλοκαιρινὸ ἀεράκι.»

«Δὲ μπορῶ», ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος καὶ δεν χωνύθηκε. Ἐμεινε ἀκίνητος, ἐντελῶς ἀκίνητος.

«Παληγοῦνεμε» εἶπε θυμωτὰ ὁ βίκος. «Χθὲς φύσηξες τόσο δυνατὰ, ποῦ σκόρπισες τὴ μπουγαδά τῆς παπαδιᾶς, καὶ σήμερον δὲ μπορεῖς νὰ φέρῃς λίγο πέρα πέρα τὰ παιδάκια μου; Δὲ ντρέπεσαι, δὲ ντρέπεσαι, πρέπει νὰ ντραπῆς».

Τὸ Σάββατον βράδυ, ὁ ἄνεμος ἦταν ξαπλωμένος πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη. Ἐκεῖ κοντὰ καθόταν ἕνας ποντικὸς καὶ ἐγλυφε τὰ πόδια του.

«Τί στεναίσεις, ἄνεμε!» ρώτησε ὁ ποντικὸς.

«Μπορῶ νὰ μὴ στεναίξω!» ἀποκρίθηκε ὁ ἄνεμος. «Δεν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πλάσμα τόσο δυστυχισμένο ὅσο ἐγώ».

«Τὸ παρακάναμε, καίμνε!» εἶπε ὁ ποντικὸς. «Δεν σε γνωρίζω βέβαια καλὰ καλὰ. Εἶμαι μικρὸς καὶ κρύβομαι στὴ γῆ, ὅταν ἐσὺ πολλὰς φορὲς περνᾶς ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Μὰ πῶς εἴλω ἄκουσα κάποιον νὰ μιλῇ ἀλλοιῶτικα γιὰ σένα».

«Ἐἶπε τίποτε καλὸ;» ρώτησε ὁ ἄνεμος. «Ποῖος ἦταν; Ἠρήγορα, πῆς μου!»

«Ὁ ποιητῆς ἦταν», εἶπε ὁ ποντικὸς. «Ἐδῶ καθόταν με τοὺς φίλους του καὶ ἀπήγγελλε τοὺς στίχους του, ποῦ εἶχε κάμῃ γιὰ σένα».

«Ἄχ, ὁ ποιητῆς,» εἶπε ὁ ἄνεμος στενοχωρημένος. «Τί ἔλεγε στοὺς στίχους του;»

«Πῶς εἶσαι γλυκὸς καὶ μαλακὸς, πῶς χαϊδεύεις τὰ μάγουλα καὶ παῖεις με τὰ ὠραῖα μαλλιά», εἶπε ὁ ποντικὸς.

«Βέβαια» εἶπε ὁ ἄνεμος. «Πρὸ ὀλίγου ὅμως βλαστήμησες ποῦ τοῦ μαύρισσα τὴ μύτη καὶ τοῦ χάλασα τὴ κτενισιὰ του».

«Ἐγραφε ἀκόμα στοὺς στίχους του, πῶσο ὠραῖος καὶ ὑπερήφανος εἶσαι, ὅταν με δλῆ σου τὴ δύναμι φυσᾶς στὴ θάλασσα» ἐξακολούθησε ὁ ποντικὸς. Ἐλεγε πῶς δεν ξέρεῖ τίποτα πῶς χαριτωμένο, παρὰ ὅταν σὺ δέρνεις τὰ κύματα καὶ τὰ κάνεις ν' ἀρρίζουν φουσκωμένα».

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετὰφρασις Δ. Ζ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)
Ο μυστηριώδης άνθρωπος

Δυστυχώς δι' αυτόν, ο διασευγών αιχμάλωτος του Σκυλοκέφαλου δεν έμελλε να χαρή επί πολύ την ελευθερίαν του. Βεβαίως θα είχε λησμονήσει, ότι το μένος έκαινο της προκυμίας του Ταμέσεως επεβλήπετο έκείνην την νύκτα, και ασυλλογίστως ένέπεσαν εις περιπολίαν αστυνομικών, — των ίδιων έκείνων, οι οποίοι πρό όλίγου είχαν ανατινάξει το υπόγειον του Σκυλοκέφαλου.

— Στόπι! διέταξεν ο περιπολάρχης μόλις είδε μακρόθεν τον δραπέτην. Ψηλά τα χέρια!

Και υπό την άπειλήν του ρεβόλβερ ο νέος έσταμάτησεν. Έν ριπή οφθαλμού του έπέρασεν τας χειροπέδας, διότι εις την Άγγλιαν, οι πόλις μαν δεν χάνουν λόγια με ανθρώπους που τους βλέπουν να πηλαλούν εις τον δρόμον τὰ χαράγματα.

μένου, πρέπει να κατασχεται μέχρι του πέρατος των ανακρίσεων.
— Βεβαίως, απεκρίθη ο νέος με την γλυκυτέραν του φωνήν, αλλά μου χρειάζονται απολύτως αυτά τα χαρτιά, δια να γράψω το γράμμα που πρέπει να στείλω στον προστάτην μου. Να είσθε βεβαίως άλλως τε, ότι δεν θα μετανοήσχη αν φανήτε επιεικής προς εμέ άπεναντίας...

Αφού έγραψε την επιστολήν, ο αστυνομός του την έστειλεν εις το ταχυδρομείον και προς επίμετρον, έλησμονήσεν έντελώς τον στακτερόν φακέλλον. Μετά τουτο ο συλληθεύεις ένεκλείσθη πάλιν εις την φυλακήν του, χωρίς αντίστασιν και χωρίς παράπονον. Η γαλήνη του, ή παιδότης του αν θέλετε, εξέπληττε τους αστυνομικούς.

— Να με κρεμάσουν, έψιθύρισεν ένας πόλιςμαν, αν είδα ποτέ μου τέτοιο μπαγαπόντη! Είναι χαρούμενος σαν το πουλάκι, τα έχει πολύ καλά με τον κύριο αστυνόμο, και πρό όλίγου του πήγα στο ταχυδρομείο ένα γράμμα, που το έ-

της νυκτερινής έκστρατείας των αστυνομικών, ή οποία κατέληξε τωόντι, όπως τό προείπεν ο Ράλφ, εις την ανατινάξιν και την καταστροφήν του ασύλου των κακούργων.

Έν τούτοις οίαστυνομικοί δεν υπάκουσαν την ύπαιξιν της ύπογειου στοάς και δεν ήξευραν να εξηγήσουν τον μυστηριώδη, τον υπερφυσικόν σχεδόν τρόπον, με τον όποιον διέφυγεν ο Σκυλοκέφαλος και οι σύντροφοι του. Από της στιγμής όμως έκείνης όλη ή περιοχή, δηλαδή μέγα μέρος της προκυμίας του Ταμέσεως, επεβλήπετο αυστηρώς και είχε δοθή διαταγή να συλλαμβάνεται οίσούδηποτε, ή όποιος δεν θα ήμπορούσε να δικαιολογήσχη την παρουσίαν του εις έκείνα τα μέρη.

Ο μαρκήσιος υπέθεσεν, ότι ή εξαίρετική αυτή αίστηρότης θα έπροκάλεσε και την σύλληψιν του Μωρίς, και μόλις το μόνιπκόν του έσταμάτησεν απέξω από το αστυνομικόν τμήμα του Δρουύλου. Λέει ν, έπίδησε κ' έτραξε κατ' εὐθείαν εις το γραφείον το' αστυνόμου.

Ο συλληθεύεις έδηλώσαν ότι ονομάζεται Μωρίς Ζιλλάρ και κατοικεί εις το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ένεκλείσθη δε προσωρινώς εις το αστυνομικόν κρατητήριον του Δρουύλου — Λέει ν, έως να γίνη ή σχετική ανακρίσις και εξακριβωθού η ισχυρισμοί του.

Έπειδή δεν εὐρέθη έπάνω του ούτε πιστόλι, ούτε μαχαίρι, αλλά μόνον ένας στακτερός φακέλλος, υπέθεσαν κατ' αρχάς ότι ο πρωϊνός δρομέυς ήτο απλώς κάποιος αλήτης. Προπάντων διότι ο νέος δεν είχε πεντάραν και τα ρούχα [του ήσαν καταλασπωμένα.

Η άταραξία του ένέπνευσε κάποιαν έμπιστοσύνην και μεταξυ άλλων, τῷ έπετραπή να γράψη μίαν έπείγουσαν, ως έλεγεν, επιστολήν. Ο αστυνόμος μάλιστα δεν έδίστασε να τον έγκαταστήσχη εις το ίδιον του γραφείον, δια να γράψη την επιστολήν του, και να τῷ επιστρέψχη, κατ' αίτησιν του, τον φακέλλον που εὐρέθη εις την τσέπην του.

Αυτό είνε έναντιον του κανονισμού, παρετήρησεν ο αστυνόμος. Κάθε πράγμα που εὐρίσκειται επί του κρατου-

στελνε σε κάποιο μαρκήσιο! Για ένα μπαγαπόντη, δεν είνε πολύ παράξενα αυτά!

Τωόντι, μετά μίαν ὄραν, ο μαρκήσιος Δερινύ, ή όποιος άνησυχούσε φοδερά δια το Μωρίς Ζιλλάρ, έλαθε μίαν επιστολήν, ή οποία έλεγε τά εξής:

«Συνελήφθη κατά λάθος και κρατούμαι εις το αστυνομικόν τμήμα του Ντρουύλου Λέει ν. Σας περιμένω. Μωρίς Ζιλλάρ»

Χωρίς να χάση καιρόν, ο μαρκήσιος έπήρεν ένα μόνιπκον δια να μεταβή εις την αστυνομίαν. Ένῶ εξήρχετα από το Βασιλικόν Ξενοδοχείον, ήκουσεν ένα μιλρόν έφημεριδοπώλην να φωνάζη:

— Η μεγάλη κλεπτοσυμμορία του Ουέπιγκ! Πολιορκία και ανατινάξεις του ασύλου της! Το υπόγειον του Σκυλοκέφαλου! Πάρτε, κύριοι, να διαβάσετε βλας τας λεπτομερείας!

Ο μαρκήσιος ήγόρασε μίαν έφημερίδα και, χωρίς να φαντάζεται ότι ή ιστορία του υπόγειου του Σκυλοκέφαλου δεν ήτο όλος ξένη προς αυτόν, έδιάβασε με πολλήν προσοχήν όλας τας περιπέτειας

— Είμαι ο μαρκήσιος Δερινύ, είπε, και έρχομαι κατ' αίτησιν του Μωρίς Ζιλλάρ, ή όποιος συνελήφθη το πρωί κατά λάθος.

— Α, λαμπρά! άνέκραξεν ο αστυνόμος. Καθόστε, κύριε, σας παρακαλώ. Θα στείλω να φέρουν εδώ τον νέον, διότι μία αντιπαράστασις είνε αναγκαία...

— Όπως θέλετε, διέκοψε ξηρά ο μαρκήσιος ένόμιζα όμως, ότι ο λόγος μου θα σας έφθανε.

— Ο λόγος σας θα μου φθάση, υπέλαθεν ο αστυνόμος κοκκινίζων όλίγον, άμα με βεβαιώσετε ότι αναγνωρίζετε τον κρατούμενον. Πρέπει λοιπόν να τον ιδήτε.

— Πολύ καλά, ως τον ιδώ!

Τότε έδόθη διαταγή να προσαχθῆ άμέσως ο Μωρίς Ζιλλάρ.

Αλλά την στιγμήν που άνοιξεν ή θύρα και εισήλθεν ο νέος, ο μαρκήσιος έγεινεν έξασενα ώχρός και έδέησε να στηριχθῆ εις το τραπέζι του αστυνόμου δια να μη πέση.

Είχεν αναγνωρίσχη τον υιόν του Ροδόλφον... (Έπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ περιέγραψα την άλλην φοράν τας φαντασμαγορίας του «Πανοράματος» που παίζεται εις το Θέατρον Κυβέλης. Ένας μικρός μας φίλος, ή όποιος όχι μόνον έδιάβασε την περιγραφήν μου, αλλά είδε και εις το θέατρον τον Βυθόν της θαλάσσης και την άνατολήν του Φεγγαριού, με ήρώτησε προχθές:

— Πώς γίνονται όλ' αυτά; Αλήθεια, είνε περίεργον δι' όποιον δεν έτυχε ποτέ να επισκεφθῆ τὰ παρασκήνια. Πώς γίνονται, πως κατορθώνονται όλ' αυτά τὰ θαύματα της φύσεως επάνω εις την σκηνήν; Πώς είνε μόνον ή βλέψη κανείς ένα φυσικώτατον φεγγάρι να αναβαίνει σιγά σιγά εις ένα συσκιώτατον ούρανόν, ή φάρια να κολυμπούν ολοζώντανα μέσα εις το νερόν της θαλάσσης, ή άλλα νερά να τρέχουν φωτιζόμενα από το φεγγάρι; Αὐτά δεν είνε βέβαια, ούτε είνε μόνον ή βλέψη, αλλά είνε όσον τον βυθόν της θαλάσσης, εξαφνα, δεν υπάρχουν ούτε μια σσαφήν νερού... Πώς λοιπόν νομίζει κανείς, ότι τὰ φάρια, και όλα τὰ πράγματα κολυμπούν μέσα εις εν άπέραντον νερόν;

Τέχνη και όπτική άπάτη! Δύο τούλινα παραπετάσματα, το ένα εμπρός και το άλλο όπίσω, βοηθούντος και του καταλλήλου χρωματιστού φωτισμού, σε κάμνουν να νομίζης ότι βλέπεις νερόν. Τὰ φάρια είνε από καρτόνια, παρασμένα εις ένα σύρμα, με το όποιον τὰ κινεί άόρατον χέρι από τὰ παρασκήνια. Αλλά ή χρωματισμός αυτών των ψαριών αναπαριστά βλας έκείνας τας άνταυγείας που κάμνει ένα ψάρι όταν κολυμβῆ. Κ' έδώ πάλιν βοηθεῖ πολύ ο φωτισμός. Όσον δια τὰ τρεχόμενα τα νερά, είνε τροχοί από ασήμωχαρτον, στρεφόμενοι και φωτιζόμενοι καταλλήλως. Τέλος το φεγγάρι είνε μία τρύπα εις την σκοτεινήν σκηνογραφίαν, σκεπασμένη με φίλν χαρτί, όπίσω από το όποιον φέγγει μία ηλεκτρική λάμπα. Έτσι εις το θέατρον αναπαριστάνονται όλα. Όταν μάλιστα ή τεχνίται, οι μηχανικοί, οι σκηνογράφοι, είνε έπιτηδευτοί, κάμνουν άληθινά θαύματα φυσικότητος. Αλλά δια να τὰ βλέψη από μακριά. Αν τὰ ιδής από τὰ παρασκήνια, χάνεις τὰ τρία τέταρτα της έντυπώσεως. Και αν τὰ ιδής την ήμέραν, χωρίς τεχνητόν φωτισμόν, χάνεις το όλον. Δεν είνε παρά μωγιές, χαρτιά, σανίδια και κουρέλια.

Πόσα άλλα πράγματα εις τον κόσμο μας κάμνουν μεγάλην έντύπωσιν, μόνον διότι

τάβλεπομεν από την θέσιν μας, μακριά, και άμα πλησιάσωμεν, δεν έχομεν παρά μίαν μεγάλην απογοήτευσιν! Αλλά αυτό δεν ελαττώνει την αξίαν της ειδικής τέχνης. Και ή σκηνογραφική ή σκηνοθετική, που κάμνει τέτοια θαύματα, είνε μία τέχνη με πολλήν αξίαν. Μιμείται και αυτή την φύσιν, και έσως μάλιστα τελειότερα από κάθε άλλην. Το δε περίεργον είνε, ότι ή φύσις μας ήρθε καλλίτερα, όταν την βλέπομεν εις μίαν απομίμησιν της τέχνης. Έξαφνα ένα χαρτίνο, ένα ψεύτικο φεγγάρι, βαλμένο με τέχνην, μας κάμνει να θαυμάζωμεν και να χασκωμεν περισσότερο παρά όταν βλέπομεν ένα άληθινό να προβάλλη από άληθινά βουνά και δένδρα. Κι' ένθυμούμαι τώρα ένα περιστατικό της παιδικής μου ηλικίας.

Είχα υπάγη δια πρώτην φοράν εις το θέατρον της πατρίδος μου—είχεν λαμπρόν θέατρον έκείνην την εποχήν ή Ζάκυνθος—και είχα ιδῆ το γνωστόν μελόδραμα «Η δύναμις της Μοίρας» (Λα

φόρτα γκέλ Ντεστινό.) Εις την δευτέραν πράξιν ή σκηνογραφία ήτο πραγματικώς θαυμασία. Παρίστανε την πλατείαν ενός μοναστηρίου. Δεξιά και άριστερά διάφορα κτίρια, και εις το βάθος μία γοθική εκκλησία με το καμπαναριό της. Κι' από πάνω από το καμπαναριόν, εις ένα ένειρώδη γαλάζιον ούρανόν, το φεγγάρι ολόγεμον. Τι έντύπωσιν μου έκαιε αυτό το φεγγάρι! Όταν έγύρισσα εις το σπίτι, δεν ήξευρα πλέον πώς να εκφράσω τον ένθουσιασμόν μου. Και ή μακαρίτης πατέρας μου, αφού με ήκουσεν επί πολύ να θαυμάζω το ψεύτικο φεγγάρι του θεάτρον, με ήρώτησε χαμογελάων:

— Ηταν τάχα ωραιότερο από το φυσικό;... Κατέβασα το κεφάλι μου και δεν είπα τίποτε. Αλλά από τότε, εις πολλές περιστάσεις, θυμήθηκα σκεπτικός τον πατρικόν λόγον...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΤΑ ΑΠΟ ΘΑΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟΥ

Δένδρον - Νάνος.

Το δενδρακι αυτό, — ένα παιώνιον ηλικίας τριών αιώνων, κατορθώσαν να το περιορίσουν εις τας μικροτάτας αυτάς διαστάσεις. Το ύψος του

είνε μόλις 55 εκατοστά του μέτρου. Το πεύκον αυτό υπάρχει εις την Ιαπωνίαν. Οι Ιάπωνες κηπουροί είνε μοναδικοί εις τον κόσμο δια να κάμνουν τὰ δένδρα των νάνους.

Ίσως ώσπης

Ο ίππος αυτός άνήκει εις ένα άξιοματικόν του άγγλικού στρατού και πίνει ως άνθρωπος από τς στύμιον μιζς σιάλης. Αγαπῶν ιδιαιτέρως το ούισκι και το πίνει με την φιάλην, χωρίς να τον βοηθῆ κανείς.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Παιρνιον

Εστίαη υπό του Ήρωος του 1913

ΡΟΣ	ΘΗ	ΧΙ	ΡΟΣ
ΜΝΟΣ	ΛΗ	ΠΑ	ΟΣ
ΡΟΣ	ΛΕ	ΣΥ	ΡΑ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί

αὐται ώστε ναποτελεσθούν τὰ όνόματα εξ έλληνικῶν νήσων.

β) Μαγική Εικόνη

Δεν μοιάζει σαν κακούργος; Δι' αυτό έτρώμαζε τόσον που τον είδε την νύκτα ή άγαθος κύρ Θανάσης, το όποιον σας έπιφορτίζω ν' ανακαλύψετε.

γ) Δια τούς Γαλλομαθείς Question drolatique

Εστίαη υπό του Νεασφύ Εδπατριδίου Pourquoi un roi ressemble-t-il a un livre?

Αήλωσις: Αί λύσεις—δωροδότησε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — ανωδοθούναι άπαραίτητως υπό ενός μόνον διαλεπτού καθάρου γραμματοσήμου.

Ρύσεις του 3του φύλλου

α) Ο άνδρας της κυρίας σχηματίζεται από το πτερόν της και φαίνεται, αν ή άριστερά πλευρά γίνη βάση. — β) Αστραπή, ίρις, σίφων, χιών. — γ) Αpres moi le deluge.

Παράγραμα.— Η λύσις του Γαλλικού αίνυματο- του 3ου φύλλου είνε la chaux (ή ασβέστης) και όχι la neige, ως έδημοσιεύθη εις το 3δον κατά λάθος.

Ίδε τον Όδηγό σου

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητή, Κεφ. Β'

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

Αφιέρωση προς τον Σκλαβωμένον Έλληνα. Κάτω στα βράχια ἀφρόχαιτο, ταχὺ χυδαίει τὸ κῆμα...

Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Καλῶς μὰς ἤλθε, Αὐγούστε, μὲ τῆς εὐτυχίης φυλαμένης μεσ' στὰ σακκούλια, πού κρέμονται δεξιὰ καὶ ἀριστερά σου...

Ναί, θὰ σὲ ξεχάσουμε, γιατί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀχάριστοι. Κῆρι τοῦ Βοσπόρου.

Ὁ ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥ

Πολὺ παραξενεύθηκε ἡ γειτονεία αὐτῆς τῆς μέρας. Κάθε τόσο ἡ κυρὰ Μανθούλα βγαίνει 'στὸ παράθυρο καὶ κοιτάζει κάτω...

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΠΟΒΡΟΧΙΑ

Σταλάσανε τὰ σύννεφα, σβήνουνε σὰν ἀγγάρια. Χοροπηδοὺν ὁ βάρρανος ἀνάμεσά σ' τὰ στάγμα.

Αὐγούστος 1915

Ρωβύρος

Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Χόλιασε ἡ Κυρὰ Γαϊτανιώ, γιατί τῆς φόφρησε ἡ κλάσσα. — Κρίμας τὸ ζῶ τὸ προκοιμένο! ὀλη...

μερίς τοῦ χρόνου, γεννοῦσε ἓν' ἀγρό, καὶ τώρα πού 'μελλε νὰ βγάλῃ καὶ κλωσσοπούλια...

— Ἄς τα-μοιολογήματα καὶ μὴ σκάζης τὴν καρδοῦλα σου, τῆ; προσάγει ἡ κοντινὴ γειτονίσσα.

Μὰ ἔλα πού ἡ Κυρὰ Γαϊτανιώ δὲν τὸ χώνεψε... ἀκούς, λέγει, αὐτὴ νὰ χανῇ τὴν κόττα καὶ ἡ ἄλλη νὰ θέλῃ κέφι; ἂν δὲν ἔχεις τὰς κόττες σου ἀμέριστε καὶ δὲν σὲ κόφτει ἄρ' τοῦ ἄλλου τὰς ἐρινότητες καὶ τοὺς καϊμούς...

Ἔχε φαίνεται πολὺ χουρδιασμένη τὴν γλώσσα τῆς καὶ θὰ λογόφερναν ἔτσι γιὰ πολλὴν ὥραν ἀκόμα, μὰ καὶ ἡ γειτονία δὲν τὰ σηκώνει αὐτά. «Ὅλα κ' ὄλα, σουσουράδες, γιὰ πάντα καὶ δὲν θὰ βγάλεις τῆνομα τοῦ χωριοῦ μας καὶ τῆς γειτονιάς...

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ—σὰν τὰ νύχια, τὰ κόβοιμα ἀπὸ τοῦ καιροῦ εἰς καιρὸ, ἀλλ' αὐτὰ βαυμῆδον ξεαναφουτρώνουν.

ΕΡΓΑΣΙΑ—ἀγαθὸν τὸ ὅποιον δίδει τὴν αὐτῆσαν ἐξωτερικῶς καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἐσωτερικῶς.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ—ἡχώ ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνει διὰ σὰς ὅ, τι λέγεται διὰ τοὺς ἄλλους.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ—κάποτε ἀθωότης, συχνότερα ζήλεια.

ΣΥΜΠΛΩΘΕΙΑ—ἀνθος τοῦ ὁποίου καρπὸς εἶνε ἡ ἀγάπη.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

Η ΒΑΡΚΑΔΑ

Ἔλαμεν προσκληθῆ ἀπὸ μιὰ γνωστὴ μὴς κυρία, εἰς ἐκδρομὴν μὲ τὴν βάρκαν. Ἡμέρα ὄφρση ἡ Πέμπτη καὶ ὡρα ἡ τρίτη ἀπογευματινὴ. Ἡ κοπιτὴ ἡμέρα ἐφθάσε, αἱ στομαστὶ ἀρχίσαν ἄρ' τὸ πρῶτο καὶ κατὰ τὴν ὀρισθείσαν ὥραν, ξεκινήσαμεν ὅλας (εἰκοσι καὶ δύο τὸν ἀριθμὸν) γιὰ τὸ ποτάμι...

Ξαφνα φύσησε ἓνα φρέσκο ἀεράκι, μιὰ ποταμιά αἴρα, ἡ ὁποία ἐθρότισε λίγο τὰ ποτάμια καὶ ἔτσι ἀποφασίσαιεν νὰ καθίσωμεν. Ὅσο δὲ προχωροῦσαμεν, τόσον ἐδυνάμωνε τὸ φρέσκο καὶ ἡ ζωηρότης ἐπαυροῦτο...

Ἐρυθραία Σιβόλλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία.—Καὶ γιατί σ' ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ ἄλλο σπίτι; Ἡ ὑπερηκότα.—Γιὰτὶ λησμονοῦσα νὰ πλένω τὰ παιδιὰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θεριαμβεντοῦ —Τάχα, σήμερα θὰ πάγω στὴν ἐκκλησία, νὰ μοῦ δώλῃ ὁ παπὰς χρυσὸ δόντι! ἔτσι εἶπεν ὁ παπποῦς.

ἌΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26ην Αὐγούστου 1915.

Ἀὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἀναγίνωσκον τὴν συνδρομὴν τῶν δὲ 1916 καὶ οἱ εἰς: Νικόλαος Κ. Νικόλαος, Βόλος.—Κωνστ. Σ. Κτωρίδης, Λάρισα.—Πέτρος Εὐδοκίμου, Κέφμα Πάφου καὶ Ἰωάννης Π. Ἀποστολίδης, Ἀθήναι. Τὰς εὐχαριστήσας διὰ τὴν προδρομὴν τῶν καὶ ἐπέλωσθε δὲ ἡ συνέχεια θὰ εἶνε τὰρ ἀδελφότης.

ΝΕΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Μετὰ γοργὰς ἀναγγέλλω τὴν ἰδρύσιν δύο νέων Μικρῶν Συλλόγων ἀπὸ φίλους μου, τῶν ὁποίων πρῶτος εὐγενεὶς καὶ ἀφιέρωσις σκοπὸς εἶνε ἡ διάδοσις τοῦ πατριδοῦ μας. Ὁ ἓνας ἰδρύθη ἀπὸ φίλους μας τοῦ Πειραιῶς καὶ ὀνομαστὴ «Πατρις».

Ὁ ἄλλος εἶνε εἰς τὴν Χίον μὲ τὸν εἶλον «Μέγας Σύνδεσμος Ἑλληνοπαίδων». Εἰς τὴν προκοπὴν καὶ εἰς τοὺς δύο.

μυλοῦσα ἀπὸ στετακροῦτα καὶ μπλέ-μαρὸν παντολόν. Ἴσως μὲ εἶχαν ἰδῆ καὶ Ἴσως μὲ γνωροῦσαν πάλι καμμιὰ φορὰ. Τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰτὶ κρῖνονοι δὲ ἔλα συμπληρηθῆς. Ἄν μείνουν μέχρι τέλους Αὐγούστου εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ μποροῦσαν, ἂν θέλουν, νὰ μὲ γνωροῦσαν.

Σκλαβωμένο Ἐλληνα, σὺ ὑπεσχῆθην δὲν θὰ ἐδημοσίωσα περίληψιν τῆς ἐπιστολῆς σου, ἀλλ' ὕστερα εἶδα δὲ τὴν οὐσιώδη πού μοῦ γράφεις, μὲ παρακαλεῖς νὰ μείνουν μεταξύ μας. Τὰ ἄλλα δὲν εἶναι ἀμυστὰν. Εἶνε εὐνόητον δὲ ἐγνώρισαι τὸν Τέλλον Ἄγγρον πνευματικῶς, παρακολουθῆσαι ἐπὶ πάντε ἐτη τὴν δρασίαν του εἰς τὴν Διάπλαιν. Εἰς τὴν ἰδίαν τὴν νῦν ἡμερῶν καὶ τὴν γυναικῆ καὶ προσωπικῶς καὶ νὰ τελειώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Νικηφόρος Ἐξάκος μοῦ γράφει σήμερον τὸ πρῶτον τοῦ γράμμα καὶ μὲ πληροφορεῖ, δὲ εἶνε ὀδύσεια ἐπὶ τῆς μαθητῆς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον. Μαργαῖ πολὺ, θὰ μοῦ γράφῃ συχνά, θὰ κάμῃ ξεπαλαιόματα, κτλ. Δὲ νὰ τὸν γνωροῦσῃ δὲ, ἂν τὸν ἴδω ποτὲ εἰς τὸν ὄρομον, μοῦ πηραίνει αἰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐμμέτρου, ἐρωτῶν ποῖος εἶνε ὁρασιότερος, αὐτὸς ἢ ὁ ἄδωνος; Ἄλλ' ἰδοῦ, διὰ νὰ παντήστετε καλὴ λιτέρα σεῖς:

Ἐγὼ μιὰ κεφαλα Πάρα πολὺ μεγάλη Πού ὅμοια δὲν εἶδα Ὅστε καὶ σὲ βοιάλι. Μελαχροινὸς τὸ χροῖμα Εἶμ' ὅλο τὸν χειμῶνα. Μὰ γίνομαι τὸ καλοκαίρι. Ἄρ' τὸ Ζιμμάδης σὰ νὰ μ' ἔχουν φέρῃ. Στῆμα δὲ, δόντια καὶ αὐτιά, Ἐπιρὸν δὲ τὴν ἐκφρασίαν, Εἶνε σὰν γαϊδουρινά.

Ἡ Ἐρυθραία Σιβόλλη, ἂν εἶδε δὲ κατὰ τῆς ἀνεκρίσεια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, κατελήθη ἀπὸ τὴν χαρῆν, ὥστε... τῆς ἐκόπη ἡ δεξιὰ καὶ τὸ μεσημέρι ἐκίετο, ἂν καὶ εἶχε καὶ ἔσπονδον τὸ τραπέζι, δὲν ἐφαγε πῦρ ἄνευ Διάπλαιν. —Ἄ μὰ δὲν ἀξίζει καὶ τόση χαρὰ! Θὰ μοῦ λιγνέψῃ, σὰν τὴν κατεπείσασα. Ἐγὼ παρατηροῦμαι, —μοῦ γράφει ὁ Φυσολόγος, —δὲν ἔσο διασκέδῳ καὶ κάθομαι, τόσο δυσκολότερα βρῶμαι λίγη ὥρα νὰ γράβω ἓνα γράμμα ἢ νὰ κάμω κάτι τι! ἐνθ' ὅταν πηγαίω στὸ σχολεῖο, ὅταν ἐργάζομαι διακριτῶς, ἐβρίσκομαι πάντα τὸν καιρὸ νὰ τὰ κάμω, ὄλα. Μὰ ἔτσι συμβαίνει εἰς τοὺς περισσοτέρους τὸ ὅποιον σημαίνει δὲ τὸ πολυάσχολον δὲν εἶπε ποτὲ διαιολογία ἀληθινή...

Τὸ Κόσμον Καλαμών φρονεῖ, δὲ ἡ Ραοῦλ δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ σταλῇ γράμματα εἰς τὰς θείας τοῦ, πρῶτον δὲ εἰς τὴν καλὴν λόγον εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὰς. δεύτερον δὲ εἰς τὴν πού ἐκέρδισε ἀπὸ τὸν πλειστηρησάμενον τῶν εἰκόμων σου, ἦσαν πολλὰ ὄλγα διὰ τὰς ἀνάγκας ἐνὸς μικροῦ ξενητεμένου καὶ ἀπροστατεύτου παιδιοῦ. Ἀργότερα, ἂν θὰ εἰσέρχῃ τὸ ἐκατομῆριον τοῦ λαχέου σου, βλέπομεν... —Τὸ Ψῶρι τῆς Ἐρηθῆς ὄμοια, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ραοῦλ, θὰ ἐπέλεξε ὄλγα γράμματα εἰς τὰς γερουσιαστικὰς, ὄχι δὲ τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς δεῖξῃ δὲ τὰ σχέδια τοῦ ἠρχισάν νὰ πραγματοποιηθῶνται.

Καὶ ὁ Μποςονε φρονεῖ δὲ ὁ Ραοῦλ πρέπει νὰ σταλῇ ἅμα παρὰ τὸ ἐκατομῆριον, διότι δὲν εἶνε καλὸν νὰ κρατῇ κανεὶς τὸ πάθος. Ἐπιπέως ὄμοια, δὲ ὁ Ραοῦλ δὲν εἶχε κανένα πάθος στὴν ψυχὴν του. Ἀισθάνεται ἀπὸ μίαν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν ζῆν πού τὸν ἀναγκάζει νὰ κάμῃ αἰθεῖα του. Τώρα ἀγωνίζεσθε νὰ τὴν ἀλλάξῃ καὶ ἅμα γίνῃ εὐτυχῆς, δὲν θὰ μνησικαχῆ καθόλου.

Μαγεμένο Ἀστὴρ, πόσον μὲ συνεκίνησε ἡ πένθητος ἐπιστολὴ σου, πού μοῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον δύο τόσοσιν προσφιλῶν σου καὶ πολυτίμων συγγενῶν. Ὁ Θεὸς ἔσπε παρανομήσῃ εἰς τὴν σιληράν αὐτὴν σέρσιν. Κάμενε ὄμοια καὶ σὺ ὑπομονὴν καὶ ἐπιπίε. Ἡ ἀπέλπισία δὲν ὀφείλει εἰς τίποτε. Ὁραίας ἐπιστολὴς μοῦ ἐστὲλαν αὐτὴν τὴν

ἐβδομάδα καὶ οἱ εἰς: Στεφανὸς τοῦ Ἀνέμου, Κυπριακὴ Ἐκκλησία, Ἐνα Βολιωνάι καὶ Νάυ τὰκι τῆς Ἀθηνῶν. Ἄλλὰ πού, τόπος, πλοῦ!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγρηγόριον: Ὁ Ναβης; τῆς Νικηφόρος Κυριακοῦ.—Στὸν κοιτῶνα τοῦ σχολεῖου τῆς Ἐβελίας.—Ἀκριδὸ μᾶθημα τοῦ Σκλαβωμένου Ἑλληνο.—Ποιήματα τοῦ Τέλλον Ἄγγρον, Μεγάλης Ἑλλάδος, Κίματος τοῦ Βοσπόρου, Ρωβύρος, Φοῖβος.—Τὸ ὄνομα τοῦ γατοῦ μου τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.—Ἡ κομπάρζα τοῦ Μαροῦσιου Γουλι.—Σκηνὰ τοῦ Ἀρῆμου τοῦ Ἀγγέλου τῆς Νίκης.—Ἡ Κολοκίττα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.—Ἡ Ἑξοχὴ τοῦ Κεφαλονιάτου.—Ἡ ἐκείνη τῆς Μανιῶτοπούλας.—Πρῶτα τοῦ Κάσμου τῶν Καλαμών.—Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα μικρὰ διαφῶρα.

Ἀποροῦνται: Τὴν αὐγὴν, Ὁ ὀδύσειος τοῦ Παλληκαριῶ (ἄτεχνος στίχοι).—Μία ἀλήθεια (δυστυχῶς δὲν ἐπαρθύνεται).—Μία περιπετειώδης ἐκδρομὴ (πολὺ ἐκτενῆ).—Κατὰ τὴν ἔρηψιν (ἀνεύρομαι).—Ἄν ἦτο δυνατὸν (ἀνατάλληνον διὰ τὴν Σελίδα).—Ὀνειρον μὲ τὴν βάρκα.—Ἐθῶς: ἰ (ἀνεύρομαι).—Ἐλπίην (ἀνεύρομαι ἀπὸ τὸν Σολωμοῦ).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐξῆς ψευδώνυμων ἐγκρίνεσθε ἡ ἀνανοῦσται, ἂν δὲν συνοδεῦται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανοῦσται λαχόντων μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεῦσται ἀπὸ Α ἄνεμον εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς ποστῆται.

Νέα Ψευδώνυμα: Κόρη τοῦ Γαλιῶ κ. (Μ.Κ.) Μέλλον Προδουπονογός, α. (τ' ὄνομα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιδομῶν σ' ἀνταλλάξου: Ἡ Ἀνθημένη Ἀμυδαλιά (0) μὲ Ἀνθημένην Βαμβακιάν, Ὄνειρον σ' Ἀλῆθευσαν, Ἡσῶα τῶν Βαλκανίων—ἡ Φεγγαριάκη Ἀκίνα (0) μὲ Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Πέτρος Ρινοῦ, Σεργὸ Μενεξεδάκι.—Ὁ Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου (0) μὲ Φούλιαν, Πέτρος Ρινοῦ, Ἀγγέλου τῆς Νίκης.—Ὁ Ἡρος τῶν Βαλκανίων (0) μὲ Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἀνθημένην Βαμβακιάν καὶ μὲ ὄνομα τοῦ: Πίρωκα καὶ Ἡραΐδα.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ὀμηρικῶν Ἡσῶα (ὄχι, δὲν εἶνε αὐτὸς) Π. Καστέρη (ἔλαβε εὐχαριστή) Πανελλήνων Ἀστῆρα (καὶ ἔστειλε ἐκ' ἑαυτοῦ) Ἐπιδομητὴν τοῦ Μαινεῖου (ἔχει καλῶς) Βασιλὸ τῆς Μανωλιάδας (ἔκτισον τὸν καιρὸν, τὰ φυλλάδια μὲς ἔξομα μὲν ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἡμέραν) Ἡσῶα τοῦ 1913 (ἐμπρὸς λοιπὸν τὴν πού ἐναποκοιτήθη, γράφε μοι τακτικά ὅπως πρῶτα Ἰδαία, εὐχαριστῶ) Νικηφόρος Ὁδρανὸν (ἡ ἐλοχιστὴ δόσις εἶνε μία τριμηνία, φρ. 2.50 πού ἐπαρῶσθε, καλλίτερα νὰ τὴν σταλῆς διὰ ταχυδ. ἐπιταγῆς ἀλλὰ τὴν δεχομαι καὶ εἰς γραμματικῶμα) Ἀργυριον Φύλακα (δίδει τὸ γράβει αὐτὸ ἐξηγεῖται καὶ δὲν ἤλθεν ἀπὸ τὴν καίριον Ἑβραῖον) Ἐξῆς τοῦ Μεσολλογγίου (δυστυχῶς, ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶνε στὴ Γαλλία διὰ τὸ ἄλλο, ὄχι δὲν εἶνε λάθος ἂν λείψῃ τὸ ἄρθρον) Μεσορημικήν Ἀστῆρ (ἔστειλε τῆς Πατρίδος (εὐχαριστῶ) Μποςονε (ἔστειλε) τὰ κομμάτια σου ἦσαν ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀνέκδοτα πού δὲν ταναφέρω εἰς τὰς ἐγχαριστίας) μερικὰ ἐκπερίθησαν, δὲν ἔξομα ὄμοια ἂν θὰ κληροδοῦν) Γυνθηωιάνα (ἔξομα) περασιατικὰ καὶ ἄλλοτε πρόσθετ' ὁ «P» καὶ ὁ Μωρίς δὲν ἀπικνοῦν, διὰ νὰ τοὺς μεπερῶσθον) Φωρῶν Ἀστῆρ (θὰ γίνῃ) Ἐθῶς (ἔστειλε τὰ) Μαγεμένο Ράδον (δὲν ἔχει ἀγῶνα ἐκείνου τὸ Β πού διέπει εἰς τὴν ταίριαν σου, μὲ τὴν λῆξιν τῆς συνδρομῆς σου εἶνε σημεῖον διὰ τὴν ὑπερῆσαν τῆς διεκπεραιώσεως) Ἀναστασίον Α.Γ. (τὸ αὐτὸ ἀπαγ-

καὶ εἰς σὲ) Ἄγγελος τῆς Νίκης (γὰρ τὴ γράφη: εἰς χωριστὸν γράφι, ὄχι μαζὶ μετὰ τὴν ἐπιστολήν) **Κόρη τῶν Γούλων** (ἡ λύσις σου εἶνε ἡ ὀρθή) Ἄγγελιστὴν Ἰαν. (ναὶ, τὸ δέχομαι καὶ εἰς γραμματικόν) **Μίαν Γαλλοῦλαν** (ἐσταλα εἰμπορεῖς νὰ στέλλης λύσεις εἰς ἐνοικιὸν φάκελον ἢ Φωνή τῆς Παριζῆος εἰνε ἀπόροι) **Ζακυνθινῶν** (μὰ δὲν ἐμπιστεύω τὸν καπετάνιον διὰ τόσο μεγάλου μυστικῶν ἂν τοῦ ἐπαίνοιο τὸ λαχιστὸν ἀδός;) **Ἀστέρτα τῆς Αἰθῆς** (ἔλαδα εὐχαριστῶ) **Κῆμα τοῦ Βοσπόρου** (κάθε ὥρα εἶνε κατάλληλος εἶμαι πάντοτε στὸ γραφετὸ) **Νικήτρου Κωνσταντίνου** (ἐσταλα) **Φοίβη, Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.**
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 27ην Αἰγούστου ἀπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Δύσων Αἰγούστου - Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Ὀκτωβρίου. Ἄλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ εἶχου ἀκόμη δημοσιεύθῃ.

482. Ἀξίγυφος.

Μίαν πρόθεσιν ἐγνώω
 Μὲ μωκέτο πού μωρῆζει
 Κ' ἐνα Κράτος φανερώω
 Πού τὸν κόσμον φοβερίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

483. Μεταγραμμιατικός.

Εἶμαι φάρι μικρὸ
 Καὶ πολὺ σου ἀρέσω.
 Γὰρ ἐν κόρῃ τὸ Ρθ,
 Θὰ σὲ δέσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαβάρου τοῦ 21

484. Αἰνίγμα.

Ἄν καὶ λέεις εἶμαι μία,
 Δύο πράγματα δηλώ:
 Πῶς εἰς τὴν Θεσσαλία
 Καὶ παγιδίαι παιδικά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούργου Ὀδυσσεὺς

485. Τρίγωνον

- ***** = Πέλαγος.
- ***** = Ἀρχαῖος ἀεροπόρος.
- ***** = Διδάσκαλος τοῦ γένους.
- ***** = Ἀρχαῖος Θεός.
- ** = Νῆσος.
- ** = Ἀνωτονομία.
- * = Σύνταγμα.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνεπικοῦ Ἀλέκτορος

486-490. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κατὰ λέξων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

ῥόγος, Ἰούγιος, ἔδαφος, ἀνός, Γάτος,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπισσοῦ

491. Ἀεροδόκητον.

Διατὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀνθίμος ὀμιλεῖ τὴν Κυριακῆν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φούλας

492. Ἀεροστιχίς μετὰ Ποικιλίης

Ἀεροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσίας· τὸ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, πόλιν τῆς Γαλλίας.

- 1, Κράτος Ἑυρωπαϊκόν.
- 2, ὄρα τοῦ ἔτους.
- 3, Φυσιολογικὸν φαινόμενον.
- 4, Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.
- 5, Μυθολογικὸν ὄν, θαλάσσιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδοξου Κωνσταντίνου

493. Φωνηγεγόλιπον.

σας - κς - δσκλε - στ - ρς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωθόρου

494. Γρίφος.

I οὐκ τί;
 πλα πλα
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐνδοξου Σοῦλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 28 καὶ 29

340. Φυσικὴ (εἶ, σικῆ).—341. Χρυσός (χρῆ, σός).—342. Φάκη-φάκη.—343. Ὁ λυχνός. 344.

349. Νῶν ἤγε-
 μὴν ποιῶ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στί-
 χους ἐκ τῶν κάτω
 ἀοριετικῆ καὶ ἐκ δεξιῶν).—
 346. Σημεῖον (ΣΗΚΩ, ΤΑΚΗ...)—347. ΕΥ-
 ΡΙΠΙΔΗΣ-ΑΟΥΚΙΑΝΟΣ (Εὐλάτος, Ὑπνοσ.
 Ράθυρος, Ἰσάκης, Περίττος, Ἰδα, ΔουΝαι,
 Ἰπιοσ Σέδσιμον).—348. Μὴ μου τοὺς κίλους
 τέραιτε.—349 Μὴ πᾶσι πίσιτε. (μ' ὑπ' ἄ-
 ὑπ εἰς εὐ βέ.)

350. Σδλων (σδλ, ὄν).—351. Πέριε-πέρι-
 δε.—352. Παῦλος-αἰδός.—353. Ὁ χισός,
 ἡ κίσσα.

354. Α Σ Ν Σ
 Ι Ο Ο Ο
 Ν Φ Δ Λ
 Α Α Ι Ε Ο Α Α Ι
 Δ Ε Ρ Ο Υ Μ
 Ο Ο Ι Η
 Σ Σ Δ Ν

355. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (Ὀδός, ὕδω, νοῦς, Ἀνέ-
 βας, βού, ἶον, Σινά).—356-360. Διὰ τοῦ Θ:
 θέρος, νόθος, πόθος, διάθλασις, λάθος.—361.
 ΕΛΑΔΕ (Ἐλίς, Ἀμφίβω, Ἰλιός, Ἄγγελλος,
 Σταματώ).—362. Κλεπτὸν γὰρ ἡ νόξ, τῆς δ'
 ἀληθείας τὸ φῶς.—363. Ἐξῆς δευτέρα φῶσις
 (ἐξ εἰς δευτε- ροφ εἰς κ.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[IE-38]

ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΙΤΩΝ

Συμπράττων μετὰ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Κύ-
 προῦ σκοπεῖ: 1ον) Τὴν ἐνωσιν τῶν συνδρομητῶν
 τῆς «Διαπλάσεως», 2ον) Τὴν εὐρείαν διάδοσιν
 αὐτῆς, 3ον) Τὴν ψήφισιν τῶν ἐρωταστέρων ψευ-
 δονύμων κατὰ τὰ δημοφιλῆματα.
 Συνδρομὴ μηνιαία λεπτὰ 15 τρίμηνοσ 40.—
 Διεύθυνσις Συνδέσμου: «Ἐνα Χιωτάκη» Χίος,
 ἢ πρὸς τὸν ὑπαρχηγὸν «Ἐθνικὸν Ὀνειρον».
 Γενικὸς ἀρχηγός «ΕΝΑ ΧΙΩΤΑΚΙ».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρόεδρος καὶ γραμματεὺς: Ἐθνικὸν
 Ὀνειρον», Ταμίαι: ἠρὸς τοῦ 1913, Σύμ-
 βουλοὶ: Αἰματοβομαίνω Λαφροδάδο, Φωνή
 τῆς Πατριδος, Φάων.
 Οἱ ἐν Ἀθήναις ἀπευθοντίον εἰς τὸν πρόεδρον
 «Ἐθνικὸν Ὀνειρον», Παλαῖον Φάληρον.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ἄργου: Ὀνειρομένη Πατριδα. Γυ-
 θεῖου: Σ. Οἰκονομικός, Ἰθίσις: Πολύμη-
 τισ Ὀδυσσεύς, Ἰωννίνων: Πευρακτῆριον,
 Καβάλλας: Νισρητῆς, Καραμῆδων: Μεσομη-
 νιακή Ἀκτῆ, Κερκύρας: Μικρός Κερκυ-
 ραίος, Κορίνθου: Γ. Σαλλιά, Κυπαρισ-
 σίας: Ἀθήη, Λαρίσιος: Λαρινοκτῆρις Βα-
 σιλεὺς, Μεσσηνίας: Ὀρίων, Ναυαρίων: Ἀ.
 Παβλάδης, Φυλεῶν (Ρουμανίας) Π. Τσακίρη,
 Σέρου: Μπισσοῦ, Τριμιτάλων: Κ. Παπαλε-
 ξίου, Χαλκίδος: Γενναῖομυχοσ Στρατηλάτης,
 Χαλκίδων: Γ. Σταματέλλας.
 Ἐὰν πραγματικῶς ἀγαπήτε τὴν «Διαπλάσιν»,
 σπεύσατε ὅλοι νὰ ἐγγράφητε μεθ' ἡ!

[IE-39]

Εὐχαριστοῦσα συγχάρω Κερκυραῖκα. Ἀνάβαλον
 διὰ τὴν ὀραῖαν ζωγραφικὴν.— Πηλιοπονλ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὄσον αἱ λύσεις, ἀδιαικρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 19-25 Αἰγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰο. Ν. Κόκοβις, Ἀρ. Γγγλέσης,
 Ἡλ. Α. Βουλάς, Ἰο. Πελεκάνος, Παν. Ὀρρός,
 Παν. Α. Σχίζας, Ἰο. Γ. Γραφῶ, Ἰο. Π. Κρασ-
 κάλος, Α. Μ. Ἀρναῖτης, Σία Α. Παλαῖνου, Γ.
 Ι. Γερασιῆ, Δημ. Θ. Κωνσταντινίδης, Θεόδ. Α.
 Κρατσάουλος, Εὐφροσύνη Γαϊτάνου, Κωνστ. Ι.
 Παυλῆλου, Ἰο. Α. Μάριου, Κωνστ. Π. Μπαρόνης,
 Ρωβῆρος, Αισκωμῆδης ὁ Σκέρειος, Ἄγ. Ἀθ. Βρα-
 χνώτης, Ἀννίτσα Θ. Παπαδοῦ, Θεόδ. Σ. Καρ-
 φῆνας, Φαγγαροπάτη Ἀσιλίνα, Πέτροσ τῶνΚωνσταν-
 τίνου, Κ. Θ. Παπαδοπούλου, Αἰθώσ Σ. Κασάτη,
 Εμμ. Σ. Μόστρας.

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ: Δημ. Ἐλασσόνας.
ΒΕΑΚΑΣ: ἠρὸς τῆς ἄμνου.
ΒΕΛΑΟΥ (Κορινθίας): Κων. Γ. Ραυτοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Νικήτρου Κωνσταντίνου, Γεωρ. Λαμ-
 προπούλου, Γεωρ. Ι. Ἥλιας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θεωρ. Α. Σανθός.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἰο. Π. Ἀναγνωστάτος.
ΙΓΑΛΙΝΩΝ: Γ. Α. Ἰλιός.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφοσ τοῦ Μελλωντοσ, Σωτ. Ὀ-
 βάλεσ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Γεωρ. Γ. Λιβαριότοσ, Ἄγ-
 γελεῖ Π. Ἰωακωβῶτοσ.
ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Εὐφροσύνη Καλλιμοπούλου.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀδριάντα Δελαπόρο.
ΟΛΘΗΣΟΥ: ἠρὸς τῶν Βουλγαρικῶν.
ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Α. Μόρος, Κωνστ. Ἄνδρ.
 Λόντοσ, Π. Α. Ἀμάραντοσ, Π. Σ. Καράκαλης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἄχιλ. Ι. Ασωντοκωνάντοσ, Δημ. Β.
 Κώκωντοσ, Δημ. Π. Μαστεροπάτοσ, Γε. Ι. Ἀρ-
 ναυράντοσ, Σπ. Π. Σμυρνογιάννησ, Ἰο. Π. Σμυρ-
 νογιάννησ.
ΠΟΛΙΤΣΑΝΗΣ: Γ. Χ. Κηροῦτοσ.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Παν. Θ. Καλαμῶτοσ, Γ. Τσερό-
 ντοσ, Ν. Π. Κώκωντοσ.
ΣΠΕΤΣΩΝ: Γεωρ. Ν. Γεωργιανπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελικῆ Σ. Σιδερε.
ΤΗΝΟΥ: Μάριος Τζουρανακού.
ΤΡΙΚΛΛΑΣ: Γεωρ. Καλλιῶτοσ, Θεσοῦ.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νῶτα Ἀρ. Λακοπούλου, Δημ.
 Α. Μεταξῆσ, Ἐλλησοκωντοσ, Δανάη Βεαγ. Μενεξῆ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐπέδωσαν εἰς
 τὴν κληροῦδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖσ:
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΓΕΡΑΦῶΣ ἐν Βόλῳ καὶ **ΛΑΡ-
 ΙΑΝΑ ΔΕΛΑΤΟΡΑ** ἐν Λαυρεῖῳ, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνε-
 γράφησαν διὰ τρεῖσ μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστοσ καὶ ταχυδρομικῶσ φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξω-
 περικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς φρ. 2.50 ἑκάστοσ.

(Οἱ Τόμοι τῆσ Α' Περιοδοσ 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηνητῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὄν ἑκάστοσ τιμῆται: Ἄδετοσ φρ. 3—Χρυσῶδοσ. φρ. 6. Διὰ τὸσ ἐπαρξ. ἄδετοσ 3.50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ ἔξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν ἑκάστοσ τιμῆται ἐλευθεροσ ταχ. τελοῶν: Ἄδετοσ φρ. 7—Χρυσῶδετοσ φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἔωσ 1914, ὄν ἑκάστοσ τιμῆται: Ἄδετοσ φρ. 8—Χρυσῶδετοσ φρ. 10.